

Τέσσερις πασχαλινές ιστορίες

Το πασχαλινό αίσθημα, πένθιμο ή αναστάσιμο, ανθρωποκεντρικό ή υπερβατικό, ήταν απλώς ο σπινθήρας των τεσσάρων ιστοριών που έγραψαν, ειδικά για τους αναγνώστες του Ανοικτού Βιβλίου, ο Ιάκωβος Ανυφαντάκης, η Λουκία Δέρβη, η Αργυρώ Μαντόγλου και ο Ακης Παπαντώνης. Τέσσερα διηγήματα μεταμόρφωσαν, μετωπικά ή πλάγια, το πλαίσιο των ημερών σε αφήγηση νοσταλγικής, στοχαστικής, σαρκαστικής ή αποξενωμένης πνοής. Τέσσερις τρόποι, ενδεχομένως, να ψηλαφήσουμε το νόημα της Μεγάλης Εβδομάδας σε καιρούς περίπλοκους, σκοτεινούς, ανέστιους και απομαγευμένους.

Το Ανοικτό Βιβλίο, συνεχίζοντας τη διηγηματογραφική παράδοση στις σελίδες του, εκ μέρους του επιμελητή του, αλλά και όλων των συνεργατών, σας εύχεται Χρόνια Πολλά και Καλό Πάσχα.

Μ.Φ.

Τσάρλι

ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΑΝΥΦΑΝΤΑΚΗ*

«...κι αφού δεν τον ρώτησαν τίποτα για τη χελώνα, δεν είπε ούτε εκείνος κάτι»

Patricia Highsmith

Ο Στάθης προσπάθησε να πάρει αγκαλιά το μικρό αρνάκι, αλλά αυτό τρόμαξε και τραβήχτηκε μακριά.

«Δεν θα σε πειράξουν», του είπε για να το ηρεμήσει.

Το μικρό αρνί, που ο Στάθης είχε βαφτίσει Τσάρλι, δεν κατάλαβε, βέβαια, τι είπε, αλλά ούτε και παραξενεύτηκε που τον άκουσε, γιατί είχε συνηθίσει να έρχεται το μικρό αγόρι και να του μιλάει. Ο Στάθης κάθισε στο χώμα για να αφήσει το αρνί να έρθει κοντά του και να παίξουν. Όμως ο Τσάρλι δεν καταλάβαινε όπως τα σκυλιά ή τα γατιά, δεν πλησίαζε όταν του φώναζαν, δεν κυνηγούσε κορδόνια ή μπάλες, δεν κοιμόταν στα πόδια του γλυκά. Αλλά είχε τόσο μαλακό τρίχωμα και τόσο μελαγχολικό, σχεδόν θλιμμένο, βλέμμα που εκείνος το αγαπούσε πιο πολύ από κάθε άλλο ζώο της φάρμας. Τώρα, όμως, το μικρό αρνί είχε σηκώσει το κεφάλι του προς τον ουρανό, σαν να κοίταζε κάτι ή σαν να άκουγε κάτι μακριά που ο Στάθης δεν μπορούσε να καταλάβει.

Ο Στάθης ήταν σίγουρος ότι το αρνί καταλάβαινε πως αυτό που άκουγε ήταν

άλλα αρνιά και σκέφτηκε να του πει ότι αυτά τα αρνιά ήταν αλλού και ότι αυτό δεν θα το έσφαζε ούτε θα το σουβλίζε κανείς, όμως ο Τσάρλι του δεν θα τον πίστευε και εξάλλου δεν ήξερε να του εξηγήσει και το γιατί έσφαζαν αυτά τα αρνιά για να τα σουβλίσουν μεθαύριο. Όπως ήταν καθισμένος στο χώμα άρχισε να κλαίει.

Το χώμα μέσα στον μικρό φράχτη που ήταν κλεισμένο το αρνί ήταν βρόμικο. Το ένιωσε να κολλάει στο παντελόνι του όπως έκλαιγε. Αν ήταν οποιαδήποτε άλλη

Σπκώθηκε και κοίταξε το σπίτι. Ήταν η ώρα που θα έβγαιναν ο πατέρας του και ο παππούς του να πάρουν το αρνί και να το σφάξουν. Το αρνί θα τους ακολουθούσε χωρίς αντίσταση πίσω από τον τοίχο και αυτός θα έπρεπε να πάει μέσα για να μη βλέπει. Θα άκουγε μόνο έναν λυγμό από τον Τσάρλι και τέλος

ΧΑΡΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

μέρα θα του φώναζαν σπίτι, σήμερα όμως όχι. Ο Τσάρλι τον είδε που έκλαιγε και ήρθε κοντά του. Έκανε μια απαλή κουτουλιά στο κεφάλι του Στάθη για να του τραβήξει την προσοχή και αυτή τη φορά ο Στάθης πέρασε τα χέρια του γύρω από τον λαιμό του αρνιού. Κοίταξε από πολύ κοντά τα μάτια του. Ήθελε να του πει αναλυτικά για το Πάσχα και για τα αρνιά αλλά δεν μπορούσε ούτε αυτός να καταλάβει. Ετσι, κοίταζε μόνο το θλιμμένο πρόσωπο του αρνιού και τον κοιτούσε και εκείνο, σαν να ήθελε να του πει ότι αυτός δεν έφταιγε κάτι.

Ο Στάθης άκουσε έναν θόρυβο από το σπίτι. Στην αρχή ανησύχησε λίγο, έσπρωξε το αρνί μακριά, σηκώθηκε, όμως μετά θυμήθηκε και ξανακάθισε κάτω. Κοίταξε το αρνί, που σκεφτόταν ήδη κάτι άλλο, γιατί είχε μπλέξει το πόδι του στο σκοινί που το κρατούσε δεμένο και προσπαθούσε με αγωνία να ξεμπερδέψει. Όλος του ο κόσμος ήταν τώρα αυτό το σκοινί και δεν υπήρχε μαχαίρι, Πάσχα, αρνιά στη σούβλα, σούβλα. Ο Στάθης σκέφτηκε να σηκωθεί, να πάει κοντά να το βοηθήσει, αλλά καταλάβαινε ότι δεν είχε καμία σημασία αυτό.

Σηκώθηκε και κοίταξε το σπίτι. Ήταν η ώρα που θα έβγαιναν ο πατέρας του και ο παππούς του να πάρουν το αρνί και να το σφάζουν. Το αρνί θα τους ακολουθούσε χωρίς αντίσταση πίσω από τον τοίχο και αυτός θα έπρεπε να πάει μέσα για να μη βλέπει. Θα άκουγε μόνο έναν λυγμό από τον Τσάρλι και τέλος. Η πόρτα του σπιτιού άνοιξε. Ο Στάθης κοίταξε τον Τσάρλι. Θα 'θελε να τον πάρει μια τελευταία αγκαλιά αλλά δεν προλάβαινε. Εφυγε τρέχοντας προς το σπίτι.

Ο άντρας που είχε βγει από την πόρτα είχε κάνει λίγα μόνο μέτρα όταν είδε τον Στάθη να πλησιάζει. Μέχρι να φτάσει το παιδί κοντά, πίσω του είχε εμφανιστεί και μια γυναίκα. «Σταμάτα εκεί», του είπαν. «Μην πας μέσα». Η γυναίκα τον πήρε αγκαλιά.

«Είσαι ο Στάθης;». Το παιδί έγνεψε «ναι». «Πάμε στο αυτοκίνητο». Δεν τους είπε ούτε ναι ούτε όχι, αλλά τους ακολούθησε μέχρι την ανοιχτή πόρτα του περιπολικού που έμοιαζε να περιμένει εκείνον. Ο άνδρας τόση ώρα δεν είχε μιλήσει καθόλου, μόνο κοιτούσε τη γυναίκα σαν να περίμενε από εκείνη να βρει τον τρόπο να πει τα πάντα. Εκείνη μίλησε ξανά. «Έχει συμβεί κάτι στο σπίτι. Καλύτερα να έρθεις μαζί μας». Ξανά, δεν απάντησε. Η μηχανή του αυτοκινήτου άναψε. Μέσα από τη μισάνοιχτη πόρτα του σπιτιού ο Στάθης είδε τους αστυνομικούς που στέκονταν αμίλητοι ανάμεσα στα πτώματα της οικογένειάς του. Κάποιος πρόσεξε ότι ο μικρός κοιτούσε εκεί και έτρεξε να κλείσει την πόρτα. Το αυτοκίνητο ξεκίνησε, αλλά πριν φύγουν μακριά πρόλαβε να κοιτάξει μια τελευταία φορά προς τον φράχτη και χαμογέλασε, γιατί ο Τσάρλι του ήταν ασφαλής για το Πάσχα.

***Το φθινόπωρο θα κυκλοφορήσει από τις εκδόσεις Πατάκη η νουβέλα του «Ραδιοκασετόφωνο»**